

Publicerad 2005-04-24 20:22 av Charlotte Blombäck

Titeln, som är hämtad rakt ur vår fornsvenska diktning, inspirerade mig till denna flödesskrivning.

Då grät Gudrun

Då grät Gudrun.

Det såg inte dottern som precis klev ut för att erövra världen. Gudrun älskade sina barn med en bondmoras aldrig sinande råstyrka. Det var ingen kärlek byggd av ord eller fysiska begär. Nej, lika villkorslös som solen själv steg kärleken upp med Gudrun, dag efter annan. Den gav sig till stösta del till känna genom brödfödan. Som hon bakade. Och matade. Och bonade.

När ingen var hemma strök hon runt i rummen och bytte plats på vaser, dukar och ljusstakar. Hon bytte plats så till den milda grad att hennes frodiga lekamen frustade och kinderna blossade röda.

Hon tänkte på maken ibland. Det hände att hon blev aningen stel då, Gudrun. Men hon grät inte. Icket. Det var nästan som om hon reste med hjärtat utanför bröstet. Där låg det, greppbart för gapande barnhalsar och äldre gaphalsar.

Men denna eftermiddag, när den yngsta dottern knutit den rödglittrande sjalen om håret, då grät Gudrun. Hon kom att tänka på en pocketroman hon läst, i vilken en flicka åkte till Asien, eller om det var Sydamerika. Det gick illa den gången. Sen kom Gudrun att tänka på en film hon sett, där en flicka reste och träffade en man från någonstans. Lika illa gick det, hon kom inte tillbaka en gång och allt annat elände därtill.

De stod i farstun, modern nervöst fingrande på skrinet hon ärvt efter sin mor och dottern nervöst fingrande på väskan, som hennes mor inte kände igen. Och det är klart att det finns en massa ord som skulle ha blivit sagda.

Det var den fjärde september och en sorgens afton, även för katten och för alla, tyckte Gudrun, som såg rakt genom tv-apparaten och dristade sig till att försöka minnas 70- talet. Dessa något tafatta försök till nostalgi brukade sluta med minnet av en viss konsert. Hon brukade le när hon kom ihåg att hon kände en som kände sångaren och att de fortfarande höll kontakt, fastän sångaren var känd och fastän det var över trettio år sedan. Sen brukade hon fortsätta sin resa i minnet och hamna i 50- talet hos far.

Hon mindes hur han brukade sitta snusandes
och tänka på livet eller virket
han sa inte mycket

Men de förstod varann
fast hon var liten
och han var stor

större än störst.

Hans död slog mot Gudrun, hårdare än mot andra. En död och en liten tös som den förste att se spektaklet med det avhuggna benet, sa folket i byn. Sorgligt var det nå så hemskt, man han var våderlig med yxan gubben, suckade vissa.

Där i minnet hos sin dotter stod han den ouppnårlige
Gudrun med bröstet fullt av högaktning
och magen fylld av den älskandes oro
och saknaden.

Men tiden hade läkt många sår för Gudrun och alla hon kände och inte var hon den som misströstade långa stunder. Den kvällen den fjärde september drog hon igång höststädningen. Och då flög allt gammalt all världens väg, det är den dagens sanning. Och tillstymmelse till smuts fanns därefter inte att skåda. Inte på länge hade den lilla byn haft ett så skinande rent hus, tänkte Gudrun och hon log när hon lade den sista mattan på sin plats i gryningsljuset.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Charlotte Blombäck med Poeter.se id #377 innehar upphovsrätten